

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, May 17, 2020
Sunday of the Samaritan Woman

Οικουμενικόν Πατριαρχείον
Ιερά Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 17 Μαΐου, 2020

Κυριακή της Σαμαρείτιδος

9:00 π.μ. – 11:30 π.μ., Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Πέμπτη, 21 Μαΐου, 2020

Κωνσταντίνος & Ελένη

9:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, May 17, 2020

Sunday of the Samaritan Woman

9:00 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Thursday, May 21, 2020

Saints Constantine & Helen

9:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

**Prokeimenon. Mode 4.
Psalm 103.24,1**

O Lord, how manifold are your works. You have made all things in wisdom.

Verse: Bless the Lord, O my soul.

The reading is from Acts of the Apostles 11:19-30

In those days, those apostles who were scattered because of the persecution that arose over Stephen traveled as far as Phoenicia and Cyprus and Antioch, speaking the word to none except Jews. But there were some of them, men of Cyprus and Cyrene, who on coming to Antioch spoke to the Greeks also, preaching the Lord Jesus. And the hand of the Lord was with them, and a great number that believed turned to the Lord. [News](#) of this came to the ears of the church in Jerusalem, and they sent Barnabas to Antioch. When he came and saw the grace of God, he was glad; and he exhorted them all to remain faithful to the Lord with steadfast purpose; for he was a good man, full of the Holy Spirit and of faith. And a large company was added to the Lord. So Barnabas went to Tarsus to look for Saul; and when he had found him, he brought him to Antioch. For a whole year they met with the church, and taught a large company of people; and in Antioch the disciples were for the first time called Christians. Now in these days prophets came down from Jerusalem to Antioch. And one of them named Agabos stood up and foretold by the Spirit that there would be a great famine over all the world; and this took place in the days of Claudius. And the disciples determined, every one according to his ability, to send relief to the brethren who lived in Judea, and they did so, sending it to the elders by the hand of Barnabas and Saul.

**Προκείμενον. Ἦχος δ'.
ΨΑΛΜΟΙ 103.24,1**

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.
Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Πράξεις Ἀποστόλων 11:19-30 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἐν ταῖς ἡμεραῖς ἐκείναις, διασπαρέντες οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ κυρίου μετ' αὐτῶν· πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὅτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν· καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ κυρίῳ· ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ κυρίῳ. Ἐξῆλθεν δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρὼν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίζειν τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος, ἐσήμανεν διὰ τοῦ πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς εὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὁ καὶ ἐποίησαν, ἀποστέιλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

The Gospel According to John 4:5-42

At that time, Jesus came to a city of Samaria, called Sychar, near the field that Jacob gave to his son Joseph. Jacob's well was there, and so Jesus, wearied as he was with his journey, sat down beside the well. It was about the sixth hour.

There came a woman of Samaria to draw water. Jesus said to her, "Give me a drink." For his disciples had gone away into the city to [buy food](#). The Samaritan woman said to him, "How is it that you, a Jew, ask a drink of me, a woman of Samaria?" For Jews have no dealings with Samaritans. Jesus answered her, "If you knew the [gift](#) of God, and who it is that is saying to you, 'Give me a drink,' you would have asked him and he would have given you living water." The woman said to him, "Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; where do you get that living water? Are you greater than our father Jacob, who gave us the well, and drank from it himself, and his sons, and his cattle?" Jesus said to her, "Everyone who drinks of this water will thirst again, but whoever drinks of the water that I shall give him will never thirst; the water that I shall give him will become in him a spring of water welling up to eternal life." The woman said to him, "Sir, give me this water, that I may not thirst, nor come here to draw." Jesus said to her, "Go, call your husband, and come here." The woman answered him, "I have no husband." Jesus said to her, "You are right in saying, 'I have no husband'; for you have had five husbands, and he whom you now have is not your husband; this you said truly." The woman said to him, "Sir, I perceive that you are a prophet. Our fathers worshiped on this mountain; and you say that Jerusalem is the place where men ought to worship." Jesus said to her, "Woman, believe me, the hour is coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. You worship what you do not know; we worship what we know, for salvation is

from the Jews. But the hour is coming, and now is, when the [true](#) worshipers will worship the Father in spirit and truth, for such the Father seeks to worship him. God is spirit, and those who worship him must worship in spirit and truth." The woman said to him, "I know that the Messiah is coming (he who is called Christ); when he comes, he will show us all things." Jesus said to her, "I who speak to you am he."

Just then his disciples came. They marveled that he was talking with a woman, but none said, "What do you wish?" or, "Why are you talking with her?" So the woman left her water jar, and went away into the city and said to the people, "Come, see a man who told me all that I ever did. Can this be the Christ?" They went out of the city and were coming to him. Meanwhile the disciples besought him, saying "Rabbi, eat." But he said to them, "I have food to eat of which you do not know." So the disciples said to one another, "Has anyone brought him food?" Jesus said to them, "My food is to do the will of him who sent me, and to accomplish his work. Do you not say, 'There are yet four months, then comes the harvest'? I tell you, lift up your eyes, and see how the fields are already white for harvest. He who reaps receives wages, and gathers fruit for eternal life, so that sower and reaper may rejoice together. For here the saying holds true, 'One sows and another reaps.' I sent you to reap that for which you did not labor; others have labored, and you have entered into their labor."

Many Samaritans from that city believed in him because of the woman's testimony. "He told me all that I ever did." So when the Samaritans came to him, they asked him to stay with them; and he stayed there two days. And many more believed because of his word. They said to the woman, "It is no longer because of your words that we believe, for we have heard ourselves, and we know that this is indeed Christ the Savior of the world."

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην 4:5-42 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἔκτη.

Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλησάσα ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῇ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὗσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ᾔδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἅν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μεῖζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλθε ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ

οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρί ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἡρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Ῥαββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσιν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μὴ τις ἦνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμά ἐστὶν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδου λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασιν, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκεῖνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτόν οἱ Σαμαρεῖται, ἡρώτων αὐτόν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶν πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλίαν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός.

THE LIVES OF STS. CONSTANTINE & HELEN

MEMORY CELEBRATED MAY 21ST

ST. CONSTANTINE THE GREAT

This great and renowned sovereign of the Christians was the son of Constantius Chlorus (the ruler of the westernmost [parts](#) of the Roman empire), and of the blessed Helen. He was born in 272, in (according to some authorities) Naissus of Dardania, a city on the Hellespont. In 306, when his father died, he was proclaimed successor to his throne. In 312, on learning that Maxentius and Maximinus had joined forces against him, he marched into Italy, where, while at the head of his troops, he saw in the sky after midday, beneath the sun, a radiant pillar in the form of a cross with the words: "By this shalt thou conquer." The following night, our Lord Jesus Christ appeared to him in a dream and declared to him the power of the Cross and its significance. When he arose in the morning, he immediately ordered that a labarum be made (which is a

banner or standard of victory over the enemy) in the [form](#) of a cross, and he inscribed on it the Name of Jesus Christ. On the 28th Of October, he attacked and mightily conquered Maxentius, who drowned in the Tiber River while fleeing. The following day, Constantine entered Rome in triumph and was proclaimed Emperor of the West by the Senate, while Licinius, his brother-in-law, ruled in the East. But out of malice, Licinius later persecuted the Christians. Constantine fought him once and again, and utterly destroyed him in 324, and in this manner he became monarch over the West and the East. Under him and because of him all the persecutions against the Church ceased. Christianity triumphed and idolatry was overthrown.

In 325 he gathered the First Ecumenical Council in Nicaea, which he himself personally addressed. In 324, in the ancient city of Byzantium, he laid the foundations of the new [capital](#) of his realm, and solemnly inaugurated it on May 11, 330, naming it after himself, Constantinople. Since the throne of the imperial rule was transferred thither from Rome, it was named New Rome, the inhabitants of its [domain](#) were called Romans, and it was considered the continuation of the Roman Empire. Falling ill near Nicomedia, he requested to receive divine Baptism, according to Eusebius (The Life of Constantine. Book IV, 61-62), and also according to Socrates and Sozomen; and when he had been deemed worthy of the Holy Mysteries, he reposed in 337, on May 21 or 22, the day of Pentecost, having lived sixty-five years, of which he ruled for thirty-one years. His remains were transferred to Constantinople and were deposited in the Church of the Holy Apostles, which had been built by him (see Homily XXVI on Second Corinthians by Saint John Chrysostom).

ST. HELEN, MOTHER OF ST. CONSTANTINE

As for his holy mother Helen, she was a native of Bithynia, and a daughter of an inn-keeper. In spite of her humble birth, she married a Roman soldier, the then Roman general Constantius I Chlorus about 270. Constantine, her son - who became Constantine the Great, was born in Nish, Serbia soon after, in 272. In 293, when Constantius was made Caesar, or junior emperor, he was persuaded to [divorce](#) Helen to marry Theodora the stepdaughter of Emperor Maximian. He lived for fourteen years after the divorce of St. Helen, and when he died at York in 306 his troops at York proclaimed their son Constantine caesar.

After her son had been victorious in battle and had made the Faith of Christ triumphant throughout the Roman Empire, she undertook, in her great piety, the hardships of a journey to Jerusalem in search of the cross, about the year 325. She was advanced in years by then. A temple to Aphrodite had been raised up by the Emperor Hadrian upon Golgotha, to defile and cover with oblivion the place where the saving Passion had been suffered. The venerable Helen had the statue of Aphrodite destroyed, and the earth removed, revealing the Tomb of our Lord, and three crosses. Of these, it was believed that one must

be that of our Lord, the other two of the thieves crucified with Him; but Saint Helen was at a loss which one might be the Wood of our salvation. At the inspiration of Saint Macarius, Archbishop of Jerusalem, a lady of Jerusalem, who was already at the point of death from a certain disease, was brought to touch the crosses, and as soon as she came near to the Cross of our Lord, she was made perfectly whole. Consequently, the precious Cross was lifted on high by Archbishop Macarius of Jerusalem; as he stood on the ambo, and when the people beheld it, they cried out, "Lord have mercy." It should be noted that after its discovery, a portion of the venerable Cross was taken to Constantinople as a blessing. The rest was left in Jerusalem in the magnificent church built by Saint Helen.

After this, Saint Helen, in her zeal to glorify Christ, erected churches in Jerusalem at the sites of the Crucifixion and Resurrection, in Bethlehem at the cave where our Saviour was born, another on the Mount of Olives whence He ascended into Heaven, and many others throughout the Holy Land, Cyprus, and elsewhere. She was proclaimed Augusta, her image was stamped upon golden coins, and two cities were named Helenopolis after her in Bithynia and in Palestine. Having been thus glorified for her piety, she departed to the Lord being about eighty years of age, according to some in the year 330, according to others, in 336.

Άγιοι Κωνσταντίνος και Ελένη οι Ισαπόστολοι

Ως γενέτειρα πόλη του **Μεγάλου Κωνσταντίνου** αναφέρεται τόσο η Ταρσός της Κιλικίας όσο και το Δρέπανο της Βιθυνίας. Ωστόσο η άποψη που επικρατεί φέρει τον Μέγα Κωνσταντίνο να έχει γεννηθεί στη Ναϊσό της Άνω Μοισίας (σημερινή Νις της Σερβίας). Το ακριβές έτος της γεννήσεώς του δεν είναι γνωστό, θεωρείται όμως ότι γεννήθηκε μεταξύ των ετών 272-288 μ.Χ. Πατέρας του ήταν ο Κωνστάντιος, που λόγω της χλωμότητος του προσώπου του ονομάσθηκε Χλωρός, και ήταν συγγενής του αυτοκράτορα Κλαυδίου. Μητέρα του ήταν η Αγία Ελένη, θυγατέρα ενός πανδοχέως από το Δρέπανο της Βιθυνίας.

Το 305 μ.Χ. ο Κωνσταντίνος ευρίσκεται στην αυλή του αυτοκράτορα Διοκλητιανού στη Νικομήδεια με το αξίωμα του χιλιάρχου. Το ίδιο έτος οι δύο Αύγουστοι, Διοκλητιανός και Μαξιμιανός, παραιτούνται από τα αξιώματά τους και αποσύρονται. στο ύπατο αξίωμα του Αυγούστου προάγονται ο Κωνστάντιος ο Χλωρός στη Δύση και ο Γαλέριος στην Ανατολή. Ο Κωνστάντιος ο Χλωρός πέθανε στις 25 Ιουλίου 306 μ.Χ. και ο στρατός ανακήρυξε Αύγουστο τον Μέγα Κωνσταντίνο, κάτι όμως που δεν αποδέχθηκε ο Γαλέριος. Μετά από μια σειρά διαφόρων ιστορικών γεγονότων ο Μέγας Κωνσταντίνος συγκρούεται με τον Μαξέντιο, υιό του Μαξιμιανού, ο οποίος πλεονεκτούσε στρατηγικά, επειδή διέθετε τετραπλάσιο στράτευμα και ο στρατός του Κωνσταντίνου ήταν ήδη καταπονημένος.

Από την πλευρά του ο Μέγας Κωνσταντίνος είχε κάθε λόγο να αισθάνεται συγκρατημένος. δεν είχε καμία άλλη επιλογή εκτός από την επίκληση της δυνάμεως του Θεού. Ήθελε να προσευχηθεί, να ζητήσει βοήθεια, αλλά καθώς διηγείται ο ιστορικός Ευσέβιος, δεν ήξερε σε ποιόν Θεό να απευθυνθεί. Τότε έφερε νοερά στη σκέψη του

όλους αυτούς που μαζί τους συνδιοικούσε την αυτοκρατορία. Όλοι τους, εκτός από τον πατέρα του, πίστευαν σε πολλούς θεούς και όλοι τους είχαν τραγικό τέλος. Άρχισε, λοιπόν, να προσεύχεται στον Θεό, υψώνοντας το δεξί του χέρι και ικετεύοντάς Τον να του αποκαλυφθεί. Ενώ προσευχόταν, διαγράφεται στον ουρανό μία πρωτόγνωρη θεοσημία. Περί τις μεσημβρινές ώρες του ηλίου, κατά το δειλινό δηλαδή, είδε στον ουρανό το τρόπαιο του Σταυρού, που έγραφε «τούτω νίκα». Και ενώ προσπαθούσε να κατανοήσει τη σημασία αυτού του μυστηριακού θαύματος, τον κατέλαβε η νύχτα. Τότε εμφανίζεται ο Κύριος στον ύπνο του μαζί με το σύμβολο του Σταυρού και τον προέτρεψε να κατασκευάσει απομίμηση αυτού και να το χρησιμοποιεί ως φυλακτήριο πιο πολέμους. Έχοντας ως σημαία του το Χριστιανικό λάβαρο, αρχίζει να προελαύνει προς την Ρώμη εκμηδενίζοντας κάθε αντίσταση. Όταν φθάνει στη Ρώμη ενδιαφέρεται για τους Χριστιανούς της πόλεως. Όμως το ενδιαφέρον του δεν περιορίζεται μόνο σε αυτούς. Πολύ σύντομα πληροφορείται για την πενιχρή κατάσταση της Εκκλησίας της Αφρικής και ενισχύει από το δημόσιο ταμείο τα έργα διακονίας αυτής.

Το Φεβρουάριο του 313 μ.Χ., στα Μεδιόλανα, όπου γίνεται ο γάμος του Λικινίου με την Κωνσταντία, αδελφή του Μεγάλου Κωνσταντίνου, επέρχεται μια ιστορική συμφωνία μεταξύ των δύο ανδρών που καθιερώνει την αρχή της ανεξιθρησκείας.

Τα προβλήματα που είχε να αντιμετωπίσει ο Μέγας Κωνσταντίνος ήταν πολλά. Η αιρετική διδασκαλία του Αρείου, πρεσβυτέρου της Αλεξανδρινής Εκκλησίας, ήλθε να ταράξει την ενότητα της Εκκλησίας. Η διδασκαλία αυτή, που ονομάσθηκε αρειανισμός, κατέλυε ουσιαστικά το δόγμα της Τριαδικότητας του Θεού.

Μόλις ο Μέγας Κωνσταντίνος πληροφορήθηκε τα όσα θλιβερά συνέβαιναν στην Αλεξάνδρεια, απέστειλε με τον πνευματικό του σύμβουλο Όσιο, Επίσκοπο Κορδούης της Ισπανίας, επιστολή στον Επίσκοπο Αλεξανδρείας Αλέξανδρο (313 - 328 μ.Χ.) και τον Αρειο. Η προσπάθεια επιλύσεως του θέματος δεν ευδοκίμησε. Έτσι αποφασίσθηκε η σύγκλιση της Α' Οικουμενικής Συνόδου στη Νίκαια της Βιθυνίας το 325 μ.Χ.

Η περιγραφή της εναρκτήριας τελετής από τον ιστορικό Ευσέβιο είναι ομολογουμένως ενδιαφέρουσα. στο μεσαίο οίκο των ανακτόρων είχαν προσέλθει όλοι οι σύεδροι. Επικρατούσε απόλυτη σιγή και όλοι

περίμεναν την είσοδο του αυτοκράτορα, τον οποίο οι περισσότεροι θα έβλεπαν για πρώτη φορά. Ο Κωνσταντίνος εισήλθε ταπεινά, με σεμνότητα και πραότητα. στην ομιλία του προς τη Σύνοδο χαρακτηρίζει τις ενδοεκκλησιαστικές συγκρούσεις ως το μεγαλύτερο δεινό και από τους πολέμους. Ο λόγος του υπήρξε ευθύς και σαφής. Δεν ήθελε να ασχοληθεί παρά μονάχα με θέματα που αφορούσαν στην ορθοτόμηση της πίστεως. Η κρίσιμη φράση του, «περί τῆς πίστεως σπουδάσωμεν», διασώζεται σχεδόν από όλους τους ιστορικούς συγγραφείς.

Μετά το πέρας των εργασιών της Συνόδου ο αυτοκράτορας ανέλαβε πρωτοβουλίες για την εδραίωση των αποφάσεών της. Απέστειλε εγκύκλιο επιστολή προς την Εκκλησία της Αιγύπτου, Λιβύης, Πενταπόλεως, Αλεξανδρείας, στην οποία γνωστοποιεί τις αποφάσεις της Συνόδου. Ο ίδιος γνωστοποιεί προς όλη την επικράτεια της αυτοκρατορίας την καταδίκη του Αρείου και απαγορεύει την απόκτηση και την απόκρυψη των συγγραμμάτων του. Η εντυπωσιακή του όμως ενέργεια είναι η επιστολή του προς τον Άρειο. Επιτιμά τον αιρεσιάρχη και τον καταδικάζει με αυστηρότητα για τις κακοδοξίες του.

Όμως περί τα τέλη του 327 μ.Χ. ο Μέγας Κωνσταντίνος καλεί τον Άρειο στα ανάκτορα. Ο αιρεσιάρχης φυσικά δεν χάνει την ευκαιρία και υποβάλλει μία ομολογία γεμάτη από έντεχνες θεολογικές ανακρίβειες, πείθοντας μάλιστα τον Μέγα Κωνσταντίνο ότι αυτή δεν διαφέρει ουσιαστικά από όσα είχε αποφασίσει η Α' Οικουμενική Σύνοδος. Τελικά ο αυτοκράτορας συγκαλεί νέα Σύνοδο, το Νοέμβριο του 327 μ.Χ., η οποία ανακαλεί τον Άρειο από την εξορία και αποκαθιστά τους εξόριστους Επισκόπους Νικομηδείας Ευσέβιο και Νικαίας Θεόγνιο. Η ανάκληση του Αρείου και η αποκατάσταση των περί αυτών πυροδότησε νέες έριδες πιο κόλπους της Εκκλησίας. Ο Επίσκοπος Αλεξανδρείας Αλέξανδρος και στην συνέχεια ο διάδοχός του Μέγας Αθανάσιος αρνούνται να δεχθούν τον Άρειο στην Αλεξανδρεία. Ο Μέγας Κωνσταντίνος απειλεί με καθαίρεση τον Μέγα Αθανάσιο, ενώ σε Σύνοδο που συνήλθε στην Αντιόχεια το 330 μ.Χ. καθαιρείται και εξορίζεται από τους αιρετικούς ο Άγιος Ευστάθιος, Επίσκοπος Αντιοχείας (τιμάται [21 Φεβρουαρίου](#)). Η Σύνοδος της Τύρου της Συρίας, που συνήλθε το 335 μ.Χ., καταδικάζει ερήμην με την ποινή της καθαιρέσεως τον Μέγα Αθανάσιο, ο οποίος φεύγει, για να συναντήσει τον Μέγα Κωνσταντίνο.

Είναι γεγονός πως ο Μέγας Κωνσταντίνος δεν έδειξε να αποδέχεται το αίτημα του Μεγάλου Αθανασίου για ακρόαση. Πείσθηκε όμως να τον ακούσει, όταν ο Μέγας Αθανάσιος του απηύθυνε την ρήση: «Δικάσει Κύριος ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ». Ο Μέγας Κωνσταντίνος κατενόησε την κατάφωρη αδικία και τις άθλιες μεθοδεύσεις σε βάρος του Μεγάλου Αθανασίου και έκανε δεκτό το αίτημά του να προσκληθούν όλοι οι συνοδικοί της Τύρου και η διαδικασία να λάβει χώρα ενώπιόν του.

Ο Ευσέβιος Νικομηδείας αγνόησε την αυτοκρατορική εντολή. Πήρε μόνο ελάχιστους από τους συνοδικούς και εμφανίσθηκε στον αυτοκράτορα. Ξέχασε όλες τις υπόλοιπες κατηγορίες και για πρώτη φορά έθεσε το θέμα της δήθεν παρακωλύσεως της αποστολής σιταριού προς την Βασιλεύουσα. Ο αυτοκράτορας εξοργίζεται και εξορίζει τον Μέγα Αθανάσιο στα Τρέβιρα της Γαλλίας. Παρά ταύτα δεν επικυρώνει την απόφαση της Συνόδου της Τύρου για καθαίρεση και ούτε διατάσσει την αναπλήρωση του επισκοπικού θρόνου της Αλεξανδρείας.

Η τελευταία περίοδος της ζωής του Μεγάλου Κωνσταντίνου είναι αυτή που τον καταξιώνει στην εκκλησιαστική συνείδηση και τον οδηγεί στο απόγειο της πνευματικής του πορείας. Ο Άγιος, κατά τον Απρίλιο του 337 μ.Χ., αισθάνεται τα πρώτα σοβαρά συμπτώματα κάποιας ασθένειας. Οι πηγές μάς πληροφορούν πως ο Μέγας Κωνσταντίνος κατέφυγε σε ιαματικά λουτρά. Βλέποντας όμως την υγεία του να επιδεινώνεται θεώρησε σκόπιμο να μεταβεί στην πόλη Ελενόπολη της Βιθυνίας, που είχε ονομασθεί έτσι λόγω της Αγίας μητέρας του. Εκεί παρέμεινε στο ναό των Μαρτύρων, όπου ανέπεμπε ικετήριες ευχές και λιτανείες προς τον Θεό. Ο Μέγας Κωνσταντίνος αντιλαμβάνεται πως η επίγεια ζωή του πλησιάζει στο τέλος της. Η μνήμη του θανάτου καλλιεργείται στην καρδιά του και τον οδηγεί στο μυστήριο της μετάνοιας και του βαπτίσματος. Μετά από αυτά καταφεύγει σε κάποιο προάστιο της Νικομήδειας, συγκαλεί τους Επισκόπους και τους απευθύνει τον εξής λόγο: «Αυτός ήταν ο καιρός που προσδοκούσα από παλιά και διψούσα και ευχόμουν να καταξιωθώ της εν Θεώ σωτηρίας. Ήλθε η ώρα να απολαύσουμε και εμείς την αθανατοποιό σφραγίδα, ήλθε η ώρα να συμμετάσχουμε στο σωτήριο σφράγισμα, πράγμα που κάποτε επιθυμούσα να κάνω στα ρείθρα του Ιορδάνου, στα οποία, όπως παραδίδεται, ο Σωτήρας μας

έλαβε το βάπτισμα εις ημέτερον τύπον. Ο Θεός όμως, που γνωρίζει το συμφέρον, μας αξιώνει να λάβουμε το βάπτισμα εδώ. Ας μην υπάρξει λοιπόν καμία αμφιβολία. Γιατί και εάν ακόμη είναι θέλημα του Κυρίου της ζωής και του θανάτου να συνεχισθεί η επίγεια ζωή μας και να συνυπάρχω με το λαό του Θεού, θα πλαισιώσω τη ζωή μου με όλους εκείνους τους κανόνες που αρμόζουν στον Θεό». Μετά το βάπτισμα ο Άγιος Κωνσταντίνος δεν ξαναφόρεσε τον αυτοκρατορικό χιτώνα, αλλά παρέμεινε ενδεδυμένος με το λευκό ένδυμα του βαπτίσματος, μέχρι την ημέρα της κοιμήσεώς του το 337 μ.Χ. Ήταν η ημέρα εορτασμού της Πεντηκοστής, γράφει ο ιστορικός Ευσέβιος.

Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο περιγράφει ο Ευσέβιος τα γεγονότα, τα οποία ακολούθησαν την κοίμηση του Αγίου. Όλοι οι σωματοφύλακες του αυτοκράτορα, αφού έσχισαν τα ρούχα τους και έπεσαν στο έδαφος, έκλαιγαν και φώναζαν δυνατά, σαν να μην έχαναν το βασιλέα τους, αλλά τον πατέρα τους. Οι ταξίαρχοι και οι λοχαγοί έκλαιγαν τον ευεργέτη τους. Οι δήμοι ήσαν λυπημένοι και κάθε κάτοικος της Κωνσταντινουπόλεως πενθούσε, σαν να έχανε το κοινό αγαθό.

Αφού οι στρατιωτικοί τοποθέτησαν το σκήνωμα του Αγίου σε χρυσή λάρνακα, το μετέφεραν στην Κωνσταντινούπολη και το εναπέθεσαν σε βάθρο στον βασιλικό οίκο. Το ιερό λείψανό του ενταφιάστηκε στο ναό των Αγίων Αποστόλων.

Δίκαια η ιστορία τον ονόμασε Μέγα και η Εκκλησία Ισαπόστολο.

Σημείωση: Σύμφωνα με άλλες πηγές, ο Άγιος Κωνσταντίνος κατηχήθηκε και βαπτίστηκε από τον Άγιο Σιλβέστρο, Πάπα Ρώμης (βλέπε [2 Ιανουαρίου](#)). Διαβάστε [εδώ](#) την πολύ ωραία ανάλυση του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτη σχετικά με το θέμα αυτό.

Η **Αγία Ελένη** γεννήθηκε στο Δρέπανο της Βιθυνίας της Μικράς Ασίας περί το 247 μ.Χ. Φαίνεται ότι ήταν ταπεινής καταγωγής. στην ιστοριογραφία υπάρχει σχετική διχογνωμία ως προς το αν η μητέρα του Αγίου Κωνσταντίνου υπήρξε σύζυγος ή νόμιμη παλλακίδα του Κωνσταντίου του Χλωρού.

Μεταξύ των ετών 272 - 288 μ.Χ. γέννησε στη Ναϊσό της Μοισίας τον Κωνσταντίνο. Όταν, πέντε έτη αργότερα, ο Κωνσταντίνος Χλωρός έγινε Καίσαρας από τον Διοκλητιανό, αναγκάστηκε να την

απομακρύνει, για να συζευχθεί τη Θεοδώρα, θετή κόρη του αυτοκράτορα Μαξιμιανού, και να έχει έτσι το συγγενικό εκείνο δεσμό, ο οποίος θα εξασφάλιζε τη στερεότητα του Διοκλητιανού τετραρχικού συστήματος. Παρά το γεγονός αυτό ο Μέγας Κωνσταντίνος τιμούσε ιδιαίτερα τη μητέρα του. Της απένειμε τον τίτλο της αυγούστης, έθεσε τη μορφή της επί νομισμάτων και έδωσε το όνομά της σε μία πόλη της Βιθυνίας.

Η Αγία έδειξε την ευσέβειά της με πολλές ευεργεσίες και την ανοικοδόμηση νέων Εκκλησιών στη Ρώμη (Τιμίου Σταυρού), στην Κωνσταντινούπολη (Αγίων Αποστόλων), στη Βηθλεέμ (βασιλική της Γεννήσεως) και επί του Όρους των Ελαιών (βασιλική της Γεθσημανή). Η Αγία Ελένη πήγε το 326 μ.Χ. στην Ιερουσαλήμ, όπου «μὲ μέγαν κόπον καὶ πολλὴν ἔξοδον καὶ φοβερίσματα ἤῤυεν τὸν τίμιον σταυρὸν καὶ τοὺς ἄλλους δύο σταυροὺς τῶν ληστῶν», όπως γράφει ο Κύπριος Χρονογράφος Λεόντιος Μαχαιράς. Επιστρέφοντας στην Κωνσταντινούπολη, ένα χρόνο μετά την εύρεση του Τιμίου Σταυρού του Κυρίου, η Αγία Ελένη πέρασε και από την Κύπρο.

Η Αγία Ελένη κοιμήθηκε με ειρήνη μάλλον το 327 μ.Χ. σε ηλικία ογδόντα ετών. Ο ιστορικός Ευσέβιος γράφει ότι η Αγία προαισθάνθηκε το θάνατό της και με διαθήκη άφησε την περιουσία της στον υιό της και τους εγγονούς της.

Όπως ήταν φυσικό ο υιός της μετέφερε το τίμιο λείψανό της στην Κωνσταντινούπολη και την ενταφίασε στο ναό των Αγίων Αποστόλων.

Η Σύναξη αυτών ετελείτο στη Μεγάλη Εκκλησία, στο ναό των Αγίων Αποστόλων και στον ιερό ναό αυτών στην κινστέρνα του Βώνου.

Οι Βυζαντινοί τιμούσαν ιδιαίτερα τον Μέγα Κωνσταντίνο και την Αγία Ελένη. Απόδειξη τούτου αποτελεί το γεγονός ότι κατά το Μεσαίωνα ήταν πολύ δημοφιλής στους Βυζαντινούς η απεικόνιση του πρώτου Χριστιανού βασιλέως με τη μητέρα του, που κρατούσαν στο μέσον Σταυρό. Η παράδοση αυτή διατηρείται μέχρι και σήμερα με τα κωνσταντινάτα.

Ascension Greek Orthodox Church

101 Anderson Ave.

Fairview New Jersey

201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org

Visit our website: **www.AscensionFairview.org**

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

**Light a Candle & Say a
Prayer in the Narthex of
Ascension Church**

Beeswax Candle

Candles ordered here will be lit & a prayer said in
Ascension Church.

Donation amount

\$2

\$5

\$10

\$20

\$0.00

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>